

RIMPELS

Wat is het verschil tussen Botox en een antirimpelcrème? Het ene werkt wel, het andere niet.

Waarom rust er een taboe op het gebruik van Botox en niet op dat van antirimpelcrèmes? Ik heb geen idee.

Zoals bijna iedere vrouw koop ik geregeld potten crème in de stille hoop dat ze doen wat ze beloven. Zoals bijna iedere vrouw wil ik graag geloven dat de zichtbare tekenen van het ouder worden zullen verdwijnen, als ik maar genoeg smeer.

De teksten op de verpakking brengen me in opperste staat van verrukking. Fruitzuren die met hun oxiderende werking de verbinding van collageen en elastine vergroten. Provitamines B3, B5 en E die de huidstructuur verbeteren en bescherming bieden tegen vrije radicalen. Liposomen die verzachten en versoepelen. Jojoba olie die het vochtgehalte op peil houdt en de afgifte van talg vertraagt. Huideigen bindweefselproteïnen die de celregeneratie verhogen. Natuurlijke peptides uit soja en rijst die de zuurstoftoevoer rond de ogen verbeteren. Ik verslind de zinnen, laat me verleiden en stop de ene pot na de andere in mijn winkelmandje. Tot nu toe heeft al dat smeren

geen zier geholpen. Sinds mijn dertigste en zeker sinds mijn veertigste is mijn huid aan het verouderen, dat is overduidelijk, dat ziet een kind.

Omdat ik de bui al voelde hangen, heb ik me een paar jaar geleden bij een dokter gemeld. Ze heet Helga, is een blonde schoonheid en een autoriteit op het gebied van insputingen. Haar motto: op elke leeftijd gewoon de beste versie van jezelf. Een vrouw met zo'n motto sluit ik graag in mijn hart.

“Wat ik ook bij je doe, je gaat er niet jonger uitzien,” waarschuwde dokter Helga me bij onze eerste kennismaking. “Want je wordt alleen maar ouder. Wat ik wel kan doen, is je helpen de tand des tijds op een zachte, vriendelijke manier te doorstaan.”

Daar had ik wel oren naar.

“Sommige vrouwen worden zo mooi natuurlijk oud, zo gracieus,” zuchtte ik. “Zoals die actrice, Helen Mirren. Zij is over de zestig, maar goed geconserveerd en heel gracieus.” Helga googelde een paar fotootjes van Helen tevoorschijn.

“Inderdaad een mooie vrouw,” beaamde ze. “Maar die heeft wel het een en ander laten doen, hoor.”

“Echt? Wat dan?”

Helga boog zich wat dichterbij haar beeldscherm. “Botox,” constateerde ze. “Kijk, tien jaar geleden had ze meer rimpels op haar voorhoofd dan nu. Gezien de staat van haar huid doet ze regelmatig TCA peelings. En mogelijk heeft ze een heel subtiele lift gehad.”

Helen bleek de beste versie van haarzelf te hebben gecreëerd met behulp van een dokter.

“En als je niets doet?” probeerde ik. “Wat gebeurt er dan? Kun je niet gewoon geluk hebben en vanzelf toonbaar blijven?”

Helga googelde even door en toonde me twee foto's van Brigitte Bardot. Vroeger en nu. Dag en nacht. Oogverblindend versus verschrompeld. We zwegen bedroefd terwijl we de koude werkelijkheid tot ons lieten doordringen.

“Goed,” besloot ik. “Met jou wil ik oud worden, Helga. Zeg me wat ik nodig heb.”

Helga glimlachte en trok plastic handschoenen aan. Wat er daarna gebeurde, blijft tussen haar en mij. Zoals bijna iedere vrouw wil ik mijn schoonheidsgeheimpjes graag behouden en de wereld laten geloven dat *fabulous after forty* zonder noemenswaardige ingrepen bestaat. □

‘De manentester’, de nieuwe roman van Heleen van Royen, ligt vanaf nu in de boekwinkel. Kijk voor meer informatie op www.demanentester.nl